

Függelékben a magyarországi örmény családok névsora.

3. *Az örmények* c. közös munka, amely 1921-ben Budapesten jelent meg, közösen Dr. Ávedik Félixkel és Dr. Hermann Antallal.

4. *Szemelvények az örmény irodalomból*. Lírikusok. 1942. Gödöllő.

Valamennyi műve alapmű, a Szongott Kristóf által elkezdett kutató-feltáró megőrző munka XX. századi folytatása. Munkáiból ismerhetjük meg a XX. század első fele kiemelkedő magyarörmény személyiségeit is, életrajzi adatokkal, munkásságuk ismertetésével. Egyházi és világi személyiségeket, társadalmi, politikai, tudományos, művészeti életünk kiválóságait.

Dr. Hovhannesian Eghia Törökországból indult, s hazájába, Magyarországra érkezett. Tökéletesen itthon érezte magát. Részt vett a magyarörmény társadalmi életben, a magyarörmények egyesületében. Segítette magyarörmény honfitársait, hogy minél többet tudjanak meg őseikről, történelmükről, kultúrájukról. Munkásságával felbecsülhetetlen értéket hagyott hátra számunkra. A díjat legidősebb unokája: *Dr. Tarján Tamás* veszi át. (Aki néhány köszönetet nyilvánító szót mondott és bemutatta a 6. unokát, a kéthetes Hovhannest.)

„Őrizd meg a Te népedet békében...” - januári gondolatok

Így imádkozik a pap az örmény szentmise végén:

„Őrizd meg a Te népedet békében, Krisztus Istenünk, a Te szent drága kereszted árnyékában, szabadíts meg minden látható és láthatatlan ellenségünktől, tégy minket méltóvá, hogy hálaadással dicsőítsünk Téged, az Atyával és a Szentlélekkel együtt, most és mindenkor és örökkön örökké. Amen.”

Ebben az évben is kiemelünk egy-egy útmutató gondolatot, s ehhez segítségünkre vannak a szertartási szövegek, melyeket közzéteszünk, néhai Kovács Géza székesfehérvári egyházmegyes lelkész fordításában. Most az év elején helyénvaló, hogy olyan imádságot idézzünk, melyből útravaló gondolatokat vihetek el a miséről távozó; bár ezzel az imával az isteni szolgálat már véget ért, de a nap, a hét, a hónap folytatódik. S ezek során legfontosabb a békesség, mert csak így élhetünk igazán. Sorozatunk címe is erre utal. (További havonkénti gondolataink alapját felváltva szolgáltatják az örmény liturgia eucharisztikus és halotti saragánjai.

Dr. Sasvári László

Gyulafehérvár, 2001. december 18.

dr. Issekutz Sarolta
elnöknő
Budapest

Szeretném megköszönni az ERDÉLYI ÖRMÉNY GYÖKEREK hűséges küldését, mert így mindig tájékozódhatom a Magyarörmény mozgalom eseményeiről. ISTEN fizesse! A jövőben is kérem tisztelettel.

Kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket és áldott új esztendőt kívánok a Tisztelt Elnöknőnek és az Egyesület minden tagjának

Miről tanúskodik a kérdőív?

Tavaly júniusi számunkhoz mellékelünk egy kérdőívet, és arra kértük Olvasóinkat, hogy kitöltve küldjék vissza. Az összesítés és feldolgozás megtörtént, ideje beszámolnunk az eredményekről.

Összesen 111 kérdőív érkezett vissza s ez nagy örömünkre szolgált. (A hasonló jellegű olvasói felmérések tapasztalatai szerint jó esetben az olvasók 5-7 százaléka juttatja vissza a kérdőívet.) Az Erdélyi Örmény Gyökerek Füzetek 1100 példányban jelenik meg; a példányszám egy része közgyűjteményekbe, felsőfokú tanintézetekbe, egyházi könyvtárakba jut, ezek természetesen nem töltik ki a kérdőívet s nem küldik vissza, csak a magánszemélyek.

A 111-es szám tehát körülbelül 12 százalékos részvételt jelent, vagyis nagyfokú aktivitást, a lap iránti érdeklődést.

Három esetben a kérdőívet ketten, egy másik esetben hárman írták alá, így a 111 ív összesen 116 személyt jelent.

A minta szerint olvasóink 56%-a férfi, 44%-a nő, (65, illetve 51 fő).

Legfiatalabb férfi olvasónk 29 éves, míg a legidősebb 83, az átlagéletkor 58 év; a hölgyek túltesznek rajtuk, itt a legfiatalabb olvasó 22, míg a legidősebb 93 éves, de táboruk idősebb, az átlagéletkor 63 év.

Kértük a lakhely (legalább az ország) jelölését is, itt csupán egy kérdőíven nincs válasz, egyébként 88-an magyarországiak, egy belgiumi (!) válasz érkezett, a többi Erdélyből, Romániából (így Bukarestből is) jött.

A válaszadók átlag életkora nem jelenti azonban az olvasótábor átlag életkorát, csupán azokat, akik közvetlenül kapják a lapot. De ehhez lássunk egy szívmengető tény.

Megkérdeztük, hogy a kapott példányt átadják-e másoknak is? 78 kérdőíven válaszoltak igennel, egy-két esetet kivéve konkrét számot is megadtak s ezeket összeszámolva 353 főt kapunk. Ha ehhez hozzávesszük a 78 tulajdonost is (aki továbbadja a lapot), kiderül, hogy egy példányt átlagosan 5,5 fő olvas.

(Ez minden lap „elérhetőségi mutatója”: minél magasabb a szám, annál több olvasót jelent a vásárolt, vagy - az EÖGYKE-Füzetek esetében - a küldött példányszám.)

Csakhogy, természetesen mit sem tudunk a további 353 fő életkoráról, alaptalan feltételezésekbe nem bocsátkozhatunk.

Lássuk most az Olvasók értékelését, kívánságait. (Itt a számokban eltérések mutatkoznak, ugyanis igen sok kérdőíven nem adtak választ minden kérdésre.)

37-en kezdettől olvassák a lapot, 23-an 1998 óta, 16-an 1999-ben vették kézbe először, 14-en 2000-ben, és csak négyen vannak, akik 2001 óta kapják, olvassák.

29 kérdőív kitöltője átnézi az új lapot, és amit érdekesnek talál, azt elolvassa, a fennmaradó 82 kérdőív kitöltői mindent végigolvasnak benne. (Ez azt jelenti a szerkesztőség számára, hogy a továbbiakban sem lehet a lapban „fontos” és „kevésbé fontos” anyag.)

6. kérdésünk így hangzott: elégedett-e a lap tartalmával? „Igen”-t 89-en jelöltek, a „többé-kevésbé” választ 17-en adták meg, míg a „nem”-re senki sem szavazott. (A 111 ismét nem jön ki, válaszok hiányában.)

Számunkra ebből az következik, hogy bírjuk ugyan olvasóink bizalmát, mégis, inkább arra a 17 szavazatra kell figyelniük, akiknek vannak kifogásaik. Külön köszönjük a sok-sok értékes megjegyzést, sőt, levelet, amelyet igen sokan csatoltak a kérdőívhez. Ezekre igyekszünk folyamatosan, magánlevélben reagálni, hiszen a kérdőív nyilvános összesítésekor minden válaszadónak névtelennek kell maradnia.

Igen érdekesen alakult a 7. kérdés, ahol azt kérdeztük, hogy „több”, „kevesebb”, vagy „egyáltalán ne legyen” a lapban bizonyos témakör. Mind az öt témakörnél a „több” győzött, az „egyáltalán ne legyen” pedig sehol sem kapott szavazatot. Az arányok a következők (az első szám a „több” válasz, a második a „kevesebb”):

a) történelmi téma (84 - 7); b) híres emberekről szóló írás (74 - 8); c) a magyarországi magyarörmények mai életéről szóló írás (75 - 12); d) erdélyi közösségeink életéről szóló írás (80 - 13); e) régebbi, vagy jelenlegi szokásainkra, életmódunkra vonatkozó írás (78 - 13).

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy többen odaírták: nem válogatnak a válaszok közt, mert jó a jelenlegi arány. (Ez a kérdőív hibája, hogy nem szerepelt ennél a pontnál a „változatlan” válasz lehetősége.) Mások igen belátóan hozzáfűzték a megjegyzéseikben, hogy bejelölték ugyan a témáknál a „több” választ, de tudják, hogy pénzkérdés, hiszen a lap terjedelmét kellene növelni.

Tudatában vagyunk mi is, hogy nagyon-nagyon sok olyan anyag vár közlésre, amely hasznára válna

Olvasóinknak, az egész örménymagyar-magyarörmény közösségnek. (Az egyik válaszadó felveti például, hogy sokkal nagyobb terjedelemben közölhetnénk írásokat Szongoth Kristóf Armeniájából.) Anyag, közölni való régi és új írás, tanulmány, elbeszélés, stb. valóban bőven akadna. Sajnos, a terjedelem növelésével nemhogy lineárisan, de szinte hatványozottan növekszik a költség is, kezdve a szövegek beírásától egészen a nyomásig - és a postáig.

Ugyanilyen megjegyzéseket kapott 9. kérdésünk is: 80 esetben elégedettek a lap külalakjával, 22 esetben „többé-kevésbé”, míg egy válasz határozott „nem”-et mond. Ám itt is akadnak érdekes megjegyzések, valaki például azért jelölte meg az „igen” választ, mert úgy látja, csak több pénzzel lehetne szebbé tenni. Egy olvasó közepesen elégedett a lap külalakjával, de rögtön meg is jegyzi: „tudom, ez pénzkérdés”. Egy másik válaszadó szívesben szeretné látni a Füzeteket, ismét más nagyobb formátumban. Megjegyzéseikben legtöbbször sokkal több képet szeretnének, és persze, jobb minőségben. Ez már kétszeresen is pénz kérdése, ráadásul a több kép ugyanakkora lapfelületnél sok szöveget szorít ki.

Az általános értékelésnél (10. pont, „adjon osztályzatot”), a lap kapott két 1 -est, két 2-est, öt 3-ast, 40 db 4-est és 57 db 5-öst. (Öt kérdőíven nem volt „osztályzat” bejelölve.)

Ismét az a dolgunk, hogy ne a sok 5-ös osztályzatra függesszük szemünket büszkén, hanem a 4-esekre, akik tehát találnak kifogásolni valót, főként pedig az elégedetlen 3-as és 2-es osztályzatokra. (Csak érdekességként teszem hozzá: az egyik 1-es félreértés lehet, mert egy olyan kérdőíven szerepel, amelynek kitöltője amúgy teljesen elégedett a lap tartalmával - 6. kérdés - és külalakjával - 9. kérdés.)

A 8. kérdés válaszait hagytuk utoljára, hiszen ez azt célozta, hogy hírrel, híradással, kisebb-nagyobb beszámolóval minél többen s minél több helyről jelentkezzenek. De azt a választ, amely szerint szívesen írna-tudósítana, csak hogy nincs ideje, 31-en jelölték be. Természetes, hogy akik az „igen”-t jelölték, azokkal fokozatosan felvesszük a kapcsolatot.

Összefoglalásul: ismételten köszönetet mondunk minden Olvasónknak, aki vette a fáradságot és kitöltötte, valamint saját költségén el is küldte a kérdőívet. A számadatok az egyszerű összesítésen túl még sok meggondolni valót nyújtanak, mint említettük, nem csak az arányok, de a megjegyzések, javaslatok, kifogások is.

Dávid Csaba

Öt éve temettük el Keresztes Zolit

Fél évtizede, 1996. november hetedik napján kísértük utolsó útjára a Házsongárdi Magyar Pantheonban a túlonúl korán eltávozott, még sok tervet és álmot szövő Keresztes Zoltánt.

Kollégák voltunk Zolival - még gimnazista korunkból. A sport hozott össze bennünket. Más sportágban tevékenykedtünk, de egykori kincses városunk múlt századi hangulatában valamennyi sportoló voltaképpen egyetlen, közös családot alkotott... És az alkalmankénti iskolai vetélkedők, ünnepek is így hoztak össze bennünket, őt, a piaristát, velünk, a refekkel, és így tovább... Később a hasonlóképpen nagy családot jelentő Bolyai Egyetemen szövődött tovább (nemcsak sport) barátságunk, hogy aztán, nem sokkal a Kolozsvári Rádiónak már 1954-es márciusi beindulásával még szorosabban kerüljünk egymás mellé. Ő belső, jómagam - azóta is - külső munkatársként. De a cél közös volt: a meglehetősen megszorított és szigorú feltételek között is az egyhangúnál, unalmasnál jobb adást juttatni adáskörzetünk magyar hallgatóihoz. A sportban ez viszonylag könnyebb volt. Ő viszont a rádiós műfajok úgyszólván valamennyi ágában jóval nehezebb körülmények között birkózott (birkózhatott!) meg ezzel a feladattal. Különösen, hogy egykori hadapród-iskolai tanulmányai, úgymond, kaderszinten is akadályt jelentettek fáradhatatlan, megfeszített munkája végzésében. Ez is nagymértékben közre játszott, hogy az 50-es évek végén koholt vádakkal, a közismerten legtöbbször dolgozó rádiós kezéből végleg kivették a mikrofont. És bár, végtére kényszer-munkahelyén, a könyvterjesztésben is derekas, lelkiismeretes munkát végzett, régi szerelmétől, a rádiózástól való megfosztása élete végéig nyomot hagyott lelkében.

A könyvterjesztésben sem maradhatott végig. A jó értelemben vett és alkalmazott megkülönböztetés, a manapság gyakran hangzott pozitív diszkrimináció saját vesztét okozta. Így aztán régi kedvelt hobbijának a rejtvénytyszerkesztésnek szentelte életét. Éveken, évtizedeken át az ország sok százezer magyar rejtvényfejtőjének szerzett örömet, biztosított kellemes időtöltést, szórakozást, kikapcsolódást a jóformán